

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נבי' אמר רבא שמי
חמש: (ב) שם דרנן
אזרננן לא קשיא אלא
אמר רבא דר' יוסה
אזרני יוסה: (ג) שם וקלי
מן ודא דר' אמי וסי' על
ידי קטיף כדרבה חלל:
(ד) שם והתנן בכור שלחמו
דס: (ה) שם דיה ומשנינן
וכי' במחל לא משום
דמחור עליו (לשון)

מוסף רשמי

[illegible]

אור לארבעה עשר

אם למיגור דילמא כי מעסקי ציה אחי למיכל
כו' מסוך שלא הסתפה לו. קצירה כדרך
ספין המלילות מן הקרקע דהא אסור לקצור
(קרא כג) עומר ראשית קצירכם אל הכהן

שלא ברצון חכמים (ה)
יהודה אומר ברצון ה
קא גזר ר' יהודה דילי
אמר (ה) (ה) רבא שאני ה
לו אלא על די קטוף ה
בשעת קטיפה טחניה
למימר הא לא קשיא טו
ע"ג נפה אלא דתנן
וישגבמקים אבל לא
יהודה מאי איכא למימי
בדיל מיניה חמץ לא בר

יהודה אדרבי יהודה
לא קשיא (ו) דר' יהודה
כדשנינן דרבנן אדרבנן
מוחרז עליו לשורפו מיס
אמר דר' יהודה אדר'
וקלי תנן (ו) הא דרב א
מקלי ואילך מעיקרא
למיורוב"ת על ידי קיי
בית השלחין ושבעמ
יהודה מא"ל אלא דרב
היבא דלא בדיל מיני
ויהתנן א"א יקוב אה
וימלאנה שמן ויתנה
משנפת ואפי' היא של
התם משום תורמא
ורמי דשבת אשבת (ד'
לא יהא קושרו אלא
כוך עליו פונדא או
יהודה קשיא דרבנן א
בקשירה דאז מוחלף דר
משום דגור עניבה א
ורמי רבנן אדרבנן "ד'
מתיר חבל דבמא אילי
דודאי אתי לכטולי
דעלמא אין הבל בחבי
מיניה לא גזר רבי יהוד
דס דברי ר' יהודה וחכ

בדביקת חמץ ליכא למיגור דהוא עמלו על
יה. בתמיה: קמח וקלי תנן. ואין אלו ראויין
למיטב מאי איכא למימר: ובי טימא. וזכר ה
גמל דרבי יהודה משום דבדלי מיניה ואחמץ
שפתייהו מבעת: ואפי' היא של חרם. אומה
והסתפק ממנו חייב משום מכסה: וזו
עמא בתמן משום דהוא עמלו מחור עליו לש
אלא קשורו. דבר קשר של קיימא אלא ענינו
אלא סביתו שוקים: שלא יענינו. גזירה משום
מיתקן ואמי למילה: קושטין וכל דאורייתא
זו שם עולמים: אי נימא חבל דלעמא. שחשמי
חור ולא גזר גבי שבת כדאוקיימנא טעמא דר
שחא: ומשעין חבל כחבל מיתקן כו'. והש
עומר גזרו כן כשפוסתין וכן כחבל אלא
בכל עמל דלא בדלי מיניה ובגזירה דבדלי
הו ודקא מחמיר בעניניה משום דקסבר היא
אין לי אלא שלא יעיל בו מוס מניין שלא יגר
בו בכל מקום שבו אלא חוץ ממנו עמל ש
ודה אלו מקום ששם עמל בו מוס ואע"ג דקדש

[illegible]

פרק ראשון פסחים

קובצרי בית השחיין. פירש רש"י ממקום שאי אמה מביא אמה קוצר וכו' וזית השלחין וכל הנהו אע"ג דמצינא בפרק כל הקדננות (נמוס דף פה.) אם הביא כשר כיון דלכתחלה לא יביא חשיבין ליה ממקום שאי אמה מביא ואין לתמוה מי איכא מידי

שֶׁר־לְדֹאִיָּה מִלֵּי טוֹבָה דְּנִעְשֵׂינָה שִׁשְׁנָה
הַמִּתּוֹךְ עָלָיו לַעֲבֹד כְּגוֹן קִדְשֵׁי:
אבל אֵל גּוֹדֵשֵׁן. דְּנִגְדָּשָׁה לֵאמֹר
פְּסוּלָה אֵם יִמְתֵּן אֲחֵר
הַעוֹמֵר דְּרוּקָה חֲסִידֵי פְּסוּלָה הַחַיִּי
קִצְרִיה שִׁמְמֵהֶרֶן לִיקָרָה מִשְׁאֵר פִּירֹת
וְזִי לֹא קִצְרִי לְהוֹ פְּסוּי וְהָא דְשִׁרִי
רַבִּי יְהוּדָה קִמְחָה וְקָלִי לַעֲלִיל יֵשׁ לִמְרָה
מִשּׁוּם עוֹלֵי דְגָלִים קִצְרִיה וְרִי מֵאִיר
אֲחֵר שִׁבְחָה בְּנֵהוּ הַקִּצְרִיה לִקְחֵם כֶּסֶף
מִקּוֹם שִׁנְתּוּ (דף י.ו.) דְּקִמְחָה מִלְּמִילֵיה
קוֹצְרִין בְּרָצוֹן חֲכָמִים וְהִיטִינּוּ מִשּׁוּם
פְּסוּלָה וְכֵן פִּי הַקּוֹטֵרֵם בְּנִמְנוֹת
וְחֵם תִּחְמֵר אֲרִי כֶּסֶף מֵאִיר פְּסוּלָה
הֵכָּה שֶׁר־יֵהוּדָה מִשּׁוּם דְּלִמְחָה
אֲבָל בְּנֵי חֲמֵן מוֹרִידִים יֵשׁ לִמְרָה מִשּׁוּם
מִצּוֹת צִיעוּר יֵשׁ לְהַחֲמִיר כְּמוֹ מִשּׁוּם
פְּסוּלָה: **בורך** עָזִיז מוֹנִיָּה.
לֹא דוּקָה כִּי־רֵךְ דִּלְפִּילוֹ לְקִשּׁוֹר
יִכּוֹל לֵלֵךְ מִצְטָל לֵיךְ וְצִלְצֵל שֶׁלֹּא
יַעֲנִינּוּ תִּחְבֵּל הָאֵל:

כל היבא דבראלי סניגא לא גזר ר' יהודה. דר' מאיר אדר"מ לא רצה להקשות לעילוי גזר גבי סניגא וגבי כבוד גזר גזר בדפוס כל פסולי המוקדשין (נכסיה: ג) וסמ' מניח כבוד שאלמו דס מקיין לו במקום שאין עשין לו מוס דכרי ר' מאיר וכרי יהודה אומר וכו' משום דליכא לשנוי שאני כבוד לזיכא פסולא:

וְנִבְנוּ רֵבִי יְהוּדָה אוֹמֵר
וְסָקִיָּא וּבְלֹכְד שְׁלֵא יַעֲנִיבּוּ קִשְׁיָא דְרַבִּי יְהוּדָה אֲדָרְבִּי
יַבְנִי דְרַבְנָן אֲדָרְבָּן לֹא קִשְׁיָא שְׁמֵן בְּשִׁמְן מִיִּחְלָף עֵינִיבָה
לֹא יְהוּדָה אֲדָר' יְהוּדָה לֹא קִשְׁיָא טַעְמָא דְרַבִּי יְהוּדָה לֹא
קִשְׁרִיה אֵלֶּא מִשּׁוּם דְקָסְבֵּר עֵינִיבָה גּוֹפֵה קִשְׁרִיה הִיא
גַּם קִשְׁרֵין דְּלִי בְּפָסְקִיָּא אֲבָל לֹא בַחֲבֵל וְרַבִּי יְהוּדָה
אֲבָל חֵבֶל דַּעֲלָמָא וְרַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר קֶשֶׁר שֶׁל קִיּוּמָא הוּא
לֹא פָשִׁטָא דִּגְרִיר וְזוּר רַבְּנָן חֵבֶל דִּגְרִיר אֲמַר חֵבֶל
מִיִּחְלָף עֵינִיבָה בְּקִשְׁרִיה לֹא מִיִּחְלָפָא וְכֵל הֵיכָא דְבִדְלִיל
(וְ) וְהִתְנִיא "כְּבוֹד שֶׁאֲחָזוּ דָם אִפִּי" הוּא מֵת אֵין מִקְוִין לוֹ
אֵין יִקְוֶי וּבְלֹכְד שְׁלֵא יִטִּיל בּוֹ מוֹם הֵתֵם מִתּוֹךְ שֶׁאֵדָם בְּהוֹל
עַל

קו זה בחמץ אינו אלא מחזור עליו לשורפו אין לך זכרון לאיסור גדול
 יכלה: **מקלי ואילן**. לאחר שנתייבש בתנור אין ראה לקטוף: **מעיקרא**.
 ע"י הקטוף כדמי רבא לעיל צ"ח שלשים דליבא חטין: מזה איבא
 גדול מריה שרגיל בו כל שעה: כל נר שנצט' היינו הכלי קרוי ע"י:
 סופרת דמאיסא אפ"ה אסור דילמא אפי למילכ מינה ומנא' הנותן
 י **יהודה מפר**. ואע"ג דשמן הכל מדירין זה. ודרכנן אדרכנן ליתא
 יפו: קשר של קיימא שהוא עשוי שלא להמירו לעולם היי אז מלאכה
 גור' ענינה אטו קיימא: **כורז**. כריכה עצמא. **פונדא**. אזור חלול:
 קשירה האיל עשוקן צד: **קשא דרננ**. דשפופרת חורננ: דחבל:
 דלאו קשר שעשוי להתקיים הוא דאזני מפתסי פסקייה שלו בכך
 וז לך ואיכא למישש שמה יניחנו סס: **חבל דגרי**. שאני ראה למילי
 וס מומרא דשבת פריי אינשי מאיסורא דליה וזוכרין הן אצל דרננ
 אימתרו כוליה דרננ גזר: כל היכא דמיתחף צ"ח בשבט צ"ח בשאר
 בחמץ לא מושם דמוחה עליו לשורפו ובענינה נמי לא מושם דלא
 מיינה לא גזר הילכך בחמץ גזר אור בחטש דיילי מיינה ויכל לא
 וסא קשירה היא: **כדור**. אסור להטיל בו מוס ואפי' לגרוס דחתיא
 לו ח"ל [שם] כל מוס בתנקה ביה (ס): **אין מקטין דס**. אפי' בתקוס
 פוגם שפמו או אנוז וכל דבר שאינו חזר לקדמותו היו מוס אידך לא
 ס הכל דיילין מהן. מחלוקת רבי שמעון ורבי יהודה בתורת כהנים:

גזרו לעשות שפוטרת על פי הנר, אבל הוראה אותך עונב בשבת לא יקשור, דאתי למימר אל היה עונב אלא קושר, לפיכך לא גזרו בו, ור' יהודה לאו משום דגזרו עניבה אטו קשידה אלא מעליא היא, וזה דרמינן דרבנן אורבנן קושרין דלי בפסקיא אבל לא בחבל כו', ור' יהודה לא של קימא מותר, וכו' דרמינן דר' יהודה אדרי' יבודה, ורבנא כבזר שאמון כו' כו'.

לחץ. אינו מכיר בין זה לזה ושני שריון דגנרטי אחי למישרי דעעלמא (שם). בכור שאחוז דם. אס
ולא ישיגל בו מום. שלא יחזקו ושלל יפגוס אח אינו נכ שפטי שאין עמד לחזור ולהתגרס
אחיו לחטוד בתחום חום (ברכות דף)

עין משפט
גד מצודה

פג א מ"י פ"ה תה"י
 שנת ה'תש"ז י"ג סמג
 לנא"ן ס"ה טו"ש"ע אר"ח פ"י
 דס"ה ספ"ק א:
פד ב מ"י פ"י מהלכות
 שנת ה'תש"ז י"ג סמג
 לנא"ן ס"ה טו"ש"ע אר"ח פ"י
 ש"ח ספ"ק ד:
פה ג מ"י פ"ב מהלכות
 נכורות ה"י י"ג סמג
 לנא"ן סמג טו"ש"ע י"ד פ"י
 ש"ח ספ"ק א:

לעזי רש"י

קרוישי"ל. מנורה.
פייטל"א [פייטל"א].
תנורה, רציעה.

רבינו חננאל

שלא בצדק חכמים דרב
ר' מאיר, ר' יהודה אמר
ר' בריהו חכמים היו עושין,
וראובלם מתעסקין היו
במלכות בנות אישור, ולא
במלכות יהודה מאם יאכל
ממנו. ומר' רבא אמר
החזיר חכמים לקצור כדרכו ולא
במקטור, כדרכים יקטש
וכו' וזהו כי
המלכות לאכלו מן התרומה,
וכן טעמיה לא החזיר
לחטותיה אלא בדרבי
ש"ל, והרקה ע"ז נפת,
כחיה דתני לה חכמי שני
אמרי לרבי לא צלמינו.
ואתקשין בית השלחן,
דכתיב קוצת בית השלחן
אכלו איש למיטתו, ומה
הענין לזה שני, אמר
אבאי חרש ברזל מניח,
הענין מובל הזה ממנו
מסדמוס וזהו ואני אוכלו
אלא ע"ז שיהי שדות,
כחיה חזקתו מניח מובל

ממנו כל אלא ארכלו
בכל שעה ירהבה לו כי
התחירו וימד אלא לאכול
ממנו, לסיפק גורו עליו.
אמרין עלה וזה דקשיא
ל"ה יהודה אדר" יהודה
שניין באב"י, וזה דחנין
במיתותיו בלשון חכמים
הוא ר' מאיר. קשיא דר'
אמאי אדר מאיר, אמאי
בשמיין אדר גור ובחורש גור.
אמרין הנה גור מחזר על
החמץ כדי לשרוף, ואכל
אותו, לסיפק אל גורו,
אכל החרש ולא מתעסב
לאכלו מתעסב ביה גורין

[illegible]

אבל גם הוא זה, לפיכך
היתה הקשירה מותרת לא
זום דסבר העניבה קשירה
זו בהדיא כל קשר שאינו
הרמז פשוטני זה

ות דסגרי רבנן כל סקן אי